

Barna T. Attila

Reménytelenül

A kis B. Marika lopott.
Csupa apróságot, radírt, ceruzát.
Mindig rajtakapták.
Ott állt az osztály előtt, kék szemét lesütve.
Sziszegve kaptak felé a tanárnő szitkai.
Mi, többi gyerek, néztük.
Addig se kellett a leckével törődni.
A kis B. Marika apjáról beszéltek, iszik.
A kis B. Marika szerelmes volt belém.
Minden reggel az iskola kapujában várt.
Mikor meglátott, ujjongva röpdösött körülöttem.
Tűrtem.
Hidegen hagyott a kis B. Marika lopkodásaival és szerelmével együtt.
Az sem izgatott, ha a többiek a haját húzigálták, csúfolták, kinevették.
Észre se vettem.
És egyszer én is megbántottam.
Valamelyik gúnynevét odaköptem a szeme közé.
Miért, magam sem tudom. Kiszaladt a számon.
Ha pofon ütöm, nem okozok akkora fájdalmat.
A napközi otthon udvarán.
Az egykori kastély lépcsőjén állt; arca eltorzult a hitetlenkedéstől.
Az volt a tekintetében: Te is?
Ne csatlakozz a hadhoz.
Azonnal megbántam.
Odamentem hozzá, megálltam előtte és bocsánatot kértem.
Ennyi elég volt neki. Ragyogott újra.
Beszélgettünk is akkor, sokáig, sétálgatva a terebélyes fák alatt, legtöbbit ő beszélt,
lelkesen csapongva, igénytelen szőke copfocskái cikáztak a verőfényes szeptemberi
délutánban, míg nem a jó Gulyás tanár úr kiabálni kezdett utánunk.
A házuk félig romház.
Udvarát felverte a gaz.
Árva hinta himbálózott üresen, valahányszor elmentem előttük.
Anyámmal nem messze laktunk.
Sötét albérleti lyukban.
Anyám a gyárban takarított.
Az üzemi konyháról hordta haza a vacsorát.
Emlékszem: kicsit meggörnyedve ül az ágy szélén, ölében ételhordó fazék, a
sűrűsödő homályban hallok, a villa a fazék aljához ér.
Jaj, úgy sikít a Vágy agyamba' zordul, mint villa tányéron, ha megcsikordul.
A szobában két ágy, kályha, szekrény, rozoga, kopott fényű abrosszal letakart
asztal. Minden bútorunk. Az sem a miénk, csak amíg itt lakunk. Szék nem volt.

Az ágyon térdepelve írtam első verseimet.

Az iskolában azt mondták, szocializmus van, nincsenek többé szegények és gazdagok, és József Attila volt az első legnagyobb proletárköltő.

Talán dűnnyögi egy új mesét.

Rossz tanulmányi eredményeim miatt nem lehetek úttörő.

Az úttörőavatáson a nagydarab, örökké szuszogó Müller Jóskával együtt a kerítéshez vezényelnek; innen kell végignéznünk, ahogy a többieknek a nyakába kötik a piros nyakkendőt.

A Müller Jóskának egyébként van még egy neve: Attila.

Müller József Attila.

De mikor ez történik, a kis B. Marika már elköltözött az anyjával valami távoli faluba. Előtte elbúcsúztunk.

Főzelékszagú délután.

Az ablak alatt térdelek az ágyon, előttem nyitott verseskötet.

Anyám a gyárban, az udvaron a házinéni harsány hangja, a kifeszített szárítókötélen ruhák lobognak.

Kékítőt old az ég vizében.

Becsukom a könyvet. Nézem a költő arcképét a borítón.

Szép. Komoly.

Játszani is engedd.

Hirtelen eszembe jut B. Marika.

Holnap már nem jön iskolába. Máshová fog járni.

Megállok a házuk előtt.

A kapun nem mehetek be; az apja goromba ember.

Marika a hintán ül, elgondolkozva néz maga elé.

Néha lök egyet magán. Nyikorog a lánc.

Felpillant, hátrataszítja a hintát, szalad a kapuhoz.

Mosolyog.

Átnyújtom neki a József Attilát.

Megígértem.

Mikor az iskolaudvar fái alatt elújságolta, már ő is ír verseket. Mutatta a füzetét.

Boldogan szorítja melléhez a könyvet. Csillog a szeme.

Indulok haza, de még egyszer visszafordulok.

Ül azon a nyomorult hintán, szőke feje lehajlik.

Néha lök magán egy kicsit.

Nyikorog a hinta lánc.

Ráncolja sápadt homlokát.

Olvas.

Lassan, tünődve.

Egy régi iskolatárs

(A Felhő Artúr lebegései ciklusból)

Hajnali négy óra volt, esett,
kapualjba húzódtam,
nem maradt több pénzem
egy italra sem.

Régi iskolatársam ment el előttem,
kicsit húzta a lábát,
felnézett,
pillanatra találkozott a tekintetünk,
talán megismert.
Nem voltunk barátok,
és húsz év nagy idő.

Utána néztem,
morzsolgatva utolsó,
elázott cigarettám.

